

Liga je liga – aneb když se „vytírá pod kalčem“

„Liga je liga,“ zpívá Jaromír Nohavica a v klubu Valdocco mu dávají plně za pravdu. Bez ligy si už totiž nelze tento klub vůbec představit. Věk to také byla jedna z prvních starostí v novém školním roce: „Tak kdy už se bude hrát liga?“ ptali se bezmála všichni po prázdninách pedagogy volného času Romany Michaely Michalíkové, která popisuje vznik této aktivity.

Kde se liga vzala?

Už během prvního roku otevření klubu Valdocco bylo zcela zřejmé, že nejoblíbenější zábavou našich mladých, kteří klub navštěvují, je stolní fotbal nebo „kalčo“. Proto vznikla myšlenka zorganizovat v klubu ligu. Ta odstartovala v září 2008 a záhy se stala nejpobulárnější aktivitou. Klienti klubu nežili v podstatě ničím jiným než starostmi, jak se dostat v ligovém žebříčku na přední místa, jak získat co nejvíc bodů a koho mohou dneska vyzvat k zápasu.

Můžete představit organizaci hry?

Romana Michaela Michalíková ví, jaké to je, „vytírat pod kalčem“. Snímek CSVČ

Liga je dělena do několika skupin podle počtu účastníků. V jedné skupině je pět hráčů. Prvních šest míst je bodovaných a dá-

le sbírají hráči body za počet zápasů. Princip hry spočívá v tom, že hráč umístěný níže v žebříčku může kdykoli vyzvat hráče umís-

těného nad ním v téže skupině. Když vyhraje vyzývatel, vymění si místo s vyzvaným. Když někdo prohraje s nulou, musí „vytírat“, tj. podlézat „kalčo“. O mimořádné popularitě ligy svědčí dvě skutečnosti. V loňském roce jsme museli otevřít šest skupin, které sdružily dohromady téměř čtyřicet hráčů. Článek a anketa o nejlepší foto podlézání kalča byl nejčastěji navštěvovaným článkem na webu celého střediska.

V čem může liga pomoci při výchově?

Liga začala mít brzy i svůj sociální dopad. Vzhledem k tomu, že se klienti musí vyzývat, mnohdy hráli spolu i hráči, kteří by na sebe v klubu jinak ani nepromluví. Liga tímto způsobem bourá komunikační bariéry mezi našimi mladými a často i mezi pracovníky klubu. Pracovníci jsou rovněž do ligy zapojeni a jsou oblíbenou „kořistí“ klientů, kteří nikdy nevynechají příležitost, aby se pokusili pracovníka porazit.

Nejúspěšnější hráči loňského roku byli zapsáni do síně slávy na naše webové stránky, a dokonce si mohli domů odnést poháry a věcné ceny.

(mach)

ANKETA: co se ti ve středisku líbí? A co doučování?

DAVID, 13 LET

Do střediska chodím už dva roky třikrát v týdnu. Mám tu moc rád florbal, fotbal, vybíjenou, zpívání u kytary. Je tu spousta fajn kamarádů a skvělí vedoucí. Moc se mi líbí kostel. Kámoše bych sem vzal do tělocvičny, na doučování, máme tu parádní počítače. Ve škole mi nešla matika a čeština, a tak jsem začal chodit na doučování. Super bylo, když si toho všimla i paní učitelka při matice. Děsně mě štvě, když dostanu žlutou nebo červenou kartu – a to pak funguje podobně jako ve fotbale.

KATEŘINA, 11 LET

Ve středisku jsem každý den od čtyř roků. Chodila jsem tady na mažoretky, teď mám nejraději taneční kroužky a vaření. I mně se hodí doučování, protože mi vůbec nešel dějepis.

DOMINIK, 7 LET

Nejraději sem chodím na doučování, chovatelský kroužek a florbal. Je dobré, že tu máme počítače a přístup na internet. Klukům, co tu nikdy nebyli, bych

nejraději předvedl vedoucí. Ti by koukali, jak jsou fajn. Na doučování taky chodím, ale jinak mi ve škole jde úplně všechno.

LUKÁŠ, 15 LET

Letos chodím první rok do klubu Valdocco. Super je liga ve stolním fotbale. Nejvíce se mi tu líbí sport – a kvůli tomu bych sem vzal i kamarády. Dobré je i doučování, ale matika mi nejde pořádkem, zato jsem se zlepšil v dějepise. Jediné, co se mi tu nelíbí, je, když se mi děcka smějou a provokují mě. I to se stává.

BARBORA, 11 LET

Chodím sem už od čtyř let každý den – stejně jako moje sestra Kateřina. Jsme totiž dvojčata. Ze všeho nejraději tu mám výtvarku, vaření, keramiku a taneční kroužky. Užijem tu spoustu legrace. Kdyby kamarádky věděly, jak fajn jsou tu vedoucí a jak dobré je i takové doučování! Nešla mi čeština, matematika, fyzika a zeměpis. Teď už je to lepší a i ve škole učitelky vidí, že to je v některých předmětech znát.

(romi, mach)

UČENÍ UŽ TOTIŽ NEMUSÍ BÝT MUČENÍ

Díky projektu „Šance pro každého“, který Církevní středisko volného času sv. Jana Boska realizuje od listopadu roku 2008, mají děti navštěvující středisko možnost bezplatně se doučovat u pedagoga zaměřeného na speciální pedagogiku.

A jak takové hodiny ve středisku a po škole vypadají? „Speciální pedagog má na starosti nejen doučování, které probíhá společně pro děti, které přijdou do střediska už ve 14 hodin,“ vysvětluje speciální pedagoga Martina Čadanová. Děti tak mohou využít hodinu před otevřením oratoře. Individuální vyučování pak probíhá poté, a to celé odpoledne. V této době mají děti možnost domluvit se a přijít si napsat úkoly, zopakovat učivo na písemku nebo jen procvičit to, co zrovna probírají ve škole. „K dispozici jim je nejen speciální pedagog, učebnice a spousta dalších materiálů, ale nově také počítač s výukovými programy,“ dodává Martina Čadanová.

Doučování je docela něco jiného než škola. Snímek CSVČ

V loňském školním roce navštěvovalo společné doučování dohromady šestnáct dětí ve středisku ve městě Havířově a ve druhém středisku v nedalekém Šumbarku pak 56 dětí. Individuální doučování je letošní novinkou a chvilku trvalo, než se tato možnost dostala do povědomí žáků i učitelů. Přesto se individuálně na školní povinnosti připravovalo bezmála třicet dětí. „Většinou se jedná o děti ze sociálně slabších rodin, které nemají možnost připravovat se do školy doma a chybí jim také podpora ze strany rodičů,“ doplňuje Martina Čadanová.

Práci při doučování i jeho výsledky si nepochvalují jen ve středisku, ale spokojeni jsou i učitelé. Už během školního roku 2008/2009 se podařilo navázat kontakt s některými z pedagogů doučovaných dětí. Nejen že si učitelé většinou pochvalovali výsledky, ale navíc se v budoucnosti pustili i do spolupráce při vzdělávání svých žáků přímo se speciálním pedagogem od salesiánů. (mča)

„Darovat“ lepší podmínky může každý

Církevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově je se svými dvěma objekty a 55 zaměstnanci, kteří se starají o více než 2 000 klientů, poměrně velkou firmou s velkými provozními náklady. Jak vypadá financování takové organizace, jsme se zeptali jejího ředitele Jindřicha Hoňky.

Z jakých zdrojů je v současné době středisko financováno?

Jsou to provozní dotace z ministerstva

školství, drobné granty na místní a regionální úrovni, dobrodinci a dárci a velké evropské granty.

Při takto náročném způsobu financování se nabízí otázka, co vás v provozních nákladech nejvíce trápí a pálí?

Většina ze státní dotace jde na mzdy zaměstnanců, cca 85 – 95 procent, tudíž zbývá minimum prostředků na další údržbu a opravy. O rozvoji ani nemluví. Takže

chybí peníze na to, aby se naše dílo zkvalitňovalo a rozrůstalo.

Vaše služby vyžadují také kvalitní zázemí a vybavení. Jaké investice jsou v blízké budoucnosti akutní?

Výstavba parkoviště a chodníků u střediska na Šumbarku. Na tento titul totiž není v našich podmínkách možné získat žádný grant ze strukturálních fondů a jsme odkázáni jen na dary dobrodinců. A pak potřebujeme zateplit budovy a vyměnit okna. Ze

srdce děkujeme všem čtenářům KT, kteří se rozhodnou podpořit naše služby a další rozvoj střediska Dona Boska v Havířově. Chci vás ujistit, že finanční dar, který nám můžete zaslat v tomto čísle KT přiloženou složenkou nebo přímo na účet organizace, bude moudře využito pro práci s dětmi a mladými lidmi v Havířově, kteří se často nacházejí ve velmi náročných sociálních i rodinných poměrech. (mach)